

Lackfi János

A KAPOCS

Útközben, a mező zöld hátterén
 az árokba billent, törött
 ablaküvegű piros kocsi,
 őszes hajú alak mellette, ráborul,
 sír talán?

A bérházban kitett plakáton pedig
 piros betűkkel írva az áll,
 hogy véralvadásgátló
 rágszálóirtó szert helyeztek ki
 az épületben.

S a kettő közötti szál?

Talán a balesetben (már ha volt baleset)
 elfolyt vagy el nem folyt szín,
 mely elfutja a tudat fehér
 lapját, terjeszkedik,
 nem alvad, ömlik zajtalan.

JOGOS ÖNVÉDELEM

O. J.-motívum

Tizenkét évig tanultam
 hogyan kell legyőzni valakit
 melyek az érzékeny testtájak
 rögtön megroggyanó inak
 hol vándorol épp a tagokban a súlypont
 rejtőzködő golyóbisa
 mégsem vittem többre
 barátságos küzdelemnél hengegésnél
 bárki büntetlenül megüthet
 (ki úgy gondolja vegye biztatásnak)
 záróizmom zsákszája összerándul
 gyomrom egy cérnaszálon fel-le ráng
 körmömig remegek nevemet se tudnám
 hibátlanul leírni olyankor
 nem jó vagyok csak tehetetlen
 nem akarom eléggé mások vesztét

a sajátomtól nem tartok eléggé
míg aprítanak nyiszlett vagányok
egy mágneslemez pillanatra pontosan
rögzíti az ellenfelek hibáit
s az összes lehetséges pontos reakciót
együtt minden paraméter:
a mozdulat iránya ritmus erőbefektetés
tehetném tán de tenni nem tudom
nyilvánvaló hát hogy nem is tehetném
így foszlik elméletté beidegzett gyakorlat
mi több még tetszik is titokban
hogy megaláznak
hogy besározódom

Pék Zoltán

NAG-HAMMÁDI FELETT A HOLD

Takács Ferencnek

*„Hot water at ten.
And if it rains, a closed car at four.
And we shall play a game of chess.”
(T. S. Eliot)*

Rossz szokásomhoz híven negyedórával korábban érkezem, így a túlfőzött kávé fölött van időm átgondolni a dolgot. Ha a jobbik eszemre hallgatok, ide sem tolom a képeimet, de amikor az a lehetetlen hang egyazon nap harmadszor recscent a telefonban, olyan élesen jelent meg előttem a Paul Auster-i véletlen árnya, hogy beadtam a derekamat.

Nem, nem vádolhatok mást. Ha ennyi lett volna az egész, akkor legfeljebb eljövök, de nem hozom a pénzt. Márpedig én magammal hoztam. A kabátom zsebében, az egész az utolsó fillérig.

Talán, vagyis: nagy valószínűséggel az ajánlat abszurditása, teljes irrealitása vett le a lábamról. Ha egy normális mesével jön, minden lelkiismeret-furdalás nélkül kapásból lerázom. De hogy egy kiadatlan Borges-novella?! Ugyan. Hogy jutott volna hozzá? Már ha létezik ilyen. Különben is ki ő? Már ha létezik egyáltalán.

Mint rendesen, teljesen beleveszek gondolataimba, s egyszer csak arra leszek figyelmes, hogy egy árny eltakarja a kellemes tavaszi napot. Ő áll előttem, Mr. Titokzatos: hosszú, jóformán földig érő ballonkabát, kalap, hatalmas napszemüveg. Nem is ember, egy ruhákkal álcázott fogas. Mintha Wells láthatatlan embere elevenedett volna meg előttem.

Nem vesződik a formaságokkal. Kesztyűs bal keze előbukkan a kabátzsebből, és egyetlen szó nélkül egy borítékot tesz elém az asztalra. Nyúlnék érte, hogy megnéz-